

Братя Грим
Домашните духчета

Живял някога един обушар, но толкова много обеднял, че накрая му останала кожа само за един чифт обувки. Вечерта той скроил обувките, за да може на другата сутрин да започне да ги шие. И понеже съвестта му била чиста, легнал си спокойно и скоро заспал.

На сутринта, когато станал и се приготвил да работи, видял, че обувките са напълно готови. Учудил се много, защото не можел да си обясни как е станало това. Взел обувките и ги разгледал внимателно; били изработени чудесно, без нито една грешка – сякаш ги бил правил голям майстор.

След малко влязъл един купувач, харесал обувките и платил за тях повече отколкото стрували. С парите обушарят купил кожа за два чифта обувки. Вечерта ги скроил, за да може на сутринта да ги направи. Ала не станало нужда, защото, когато се събудил, обувките вече били готови. Дошли купувачи, които му дали толкова много пари, че с тях си купил кожа за четири чифта обувки. На сутринта и тези обувки били готови. Така продължавало ден след ден: обушарят скроявал вечерта обувките, а на сутринта ги намирал готови.

Една вечер, малко преди Коледа, след като скроил обувките и се канел да си легне, той казал на жена си:

– Тази нощ ще стоим будни, за да видим кой ни помага.

Жена му се съгласила, а после двамата се скрили в ъгъла на стаята зад дрехите, които висели на закачалката, и зачакали. Щом настъпил дванадесетият час, се появили две дребни, миловидни и съвсем голи човечета (това били домашните духчета), седнали до масата на обушаря, взели скроените обувки и започнали тъй бързи да ги шият, че обушарят не можал да откъсне поглед от тях. Когато свършили, оставили готовите обувки на масата и бързо изчезнали.

На сутринта жената на обушаря казала:

– Малките човечета ни направиха богати и трябва да им се отблагодарим. Те нямат дрешки и сигурно мръзнат. Знаеш ли какво? Ще им уший по една ризка, горна дрешка, елече и панталонки, ще им изплета и по един чифт чорапки, а ти ще им направиш по един чифт обувки.

– Съгласен съм – казал обушарят.

Вечерта, след като приготвили всичко, оставили подаръците на масата. После се скрили, за да видят какво ще направят духчетата. В полунощ те пристигнали, но тъкмо се канели да се заловят за работа, когато на мястото на скроените обувки видели гиздави дрешки. Най-напред много се учудили, а после се зарадвали. Облекли се бързо, погладили с ръце хубавите дрехи и запели:

Какви сме напети и
кипри момчета! Не
бива тогава
обувки да правим.

Започнали да танцуват, да подскачат наоколо. Накрая с игриви стъпки си отишли и никога вече не се появили. А обущарят до края на живота си успявал във всичко, с което се захванел.

А ето какво се случило с домашните духчета по-нататък.

В едно селце живеела бедна девойка, която обаче била много работлива. Всеки ден тя чистела къщата на своите господари, събирала боклука и го трупала навън на голяма купчина.

Една сутрин, тъкмо когато се канела да помете, видяла пред вратата писмо. И понеже не можела да чете, взела писмото и го занесла на господарите.

Писмото било от домашните духчета, които канели девойката да стане кръстница. Бедното момиче не знаело какво да прави. Ала господарите му казали, че на такава покана не може да откаже и че трябва да се съгласи.

И ето че се появили три духчета, взели я със себе си и я повели към гората. Там всичко било мъничко, но толкова красиво, толкова великолепно, че не можело да се опише. Родилката лежала в легло от абаносово дърво, украсено с резба и скъпоценни камъни, а завивката ѝ била обшита със сърма и коприна. Люлката била от слонова кост, а купелът – от чисто злато. Девойката кръстила детенцето и се приготвила да си върви. Но малките духчета я помолили да остане още няколко дни. Тя с радост се съгласила и известно време живяла с джуджетата. А те се стараели всичко да бъде от хубаво по-хубаво.

Дошло време девойката да се сбoguва, но преди да си тръгне, домашните духчета ѝ дали една торба със злато и я изпратили до края на гората.

Като се прибрала у дома, девойката се заловила за работа. Взела метлата от ъгъла, където я била оставила, и започнала да мете. Ала изведнъж дошли непознати хора и я попитали коя е и какво прави в къщата. Оказало се, че девойката била останала при домашните духчета не три дни, а цели седем години; през това време нейните стари господари се били споминали.

Обаче приказката за домашните духчета не свършва дотук.

Веднъж малките човечета откраднали детето на една жена от

люлката и вместо него оставили ужасен таласъм с голяма глава и опулени очи, който само ядял и пиел. Като го видяла, майката се изплашила и отишла при съседката за съвет. Тя ѝ казала, че трябва да вземе таласъма и да го занесе в кухнята, да го сложи до печката, да разпали огъня, а после да свари вода в две черупки от яйца. Таласъмът щял да се размее, а като се размее, с него щяло да бъде свършено.

Горката жена направила така, както съседката я посъветвала. Занесла таласъма в кухнята, сложила две яйчени черупки с вода на печката и в този миг таласъмът закрещял:

– Стар съм като Тилилейските гори,
целият съм побелял,
но вода да ври в черупки
никога не бях видял!

И започнал да се кикоти. Изведнъж отнякъде се появили десетки домашни духчета и оставили детето до печката, а ужасния таласъм взели със себе си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die Wichtelmänner

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2506>]